

PRZYJACIELE PRZENAJSWIĘTSZEJ KRWI (CSS)

Reguła życia

*Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono,
lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu (Mk 10, 45)*

Wprowadzenie

Wspólnoty Braci i Służebnic Przenajświętszej Krwi wywodzą się z doświadczenia dzieła rodzinnego, które w latach 1980-2009 rozwijało się w Polsce poprzez apostołską i charytatywną działalność Misjonarzy i Misjonek Krwi Chrystusa i ostatnio miało swoje centrum w Rawie Mazowieckiej. We wzajemnym uzupełnianiu się duchowe macierzyństwo i ojcostwo staje się owocne dla misji Kościoła.

Następny most to współpraca osób zakonnych i świeckich w duszpasterstwie. Ciągłe na nowo okazuje się, że zarówno dorośli, jak też młodzież i dzieci w każdym wieku mogą razem z kapłanami i osobami zakonnymi stworzyć klimat, który szczególnie mocno budzi zaufanie i daje poczucie bezpieczeństwa. To podwójne bycie razem osób konsekrowanych i świeckich, jak też kobiet i mężczyzn, jest zewnętrzną cechą, strukturą albo „ciałem” duchowej rodziny. „Duszą” jest Krew Chrystusa, Miłość Boga przelana na Krzyżu, która podarowuje odkupienie i uzdrowienie, siłę i wolność, jedność i pokój...

Wszyscy uczniowie Chrystusa są powołani do tego, aby nieść na cały świat światło Ewangelii. Nie musimy wstępować do zakonu, aby być misjonarzami – staliśmy się nimi już przez chrzest! Każdy może i powinien dać świadectwo życia wiarą w swojej rodzinie, w miejscu pracy, w podróży... i w ten sposób prowadzić innych do Chrystusa. Przez duchowość różnych wspólnot konsekrowanych misja świeckich może i powinna się umacniać. Dlatego w historii Kościoła zawsze powstawały trzecie zakony, bractwa i kręgi przyjaciół. Wspierają one duchowo i materialnie misję i pracę charytatywną zakonów i przy tym same ubogacają się duchowo.

Kręgiem przyjaciół, który w szczególny sposób współpracuje z Braćmi FSS i siostrami Służebnicami Przenajświętszej Krwi ASS są „Przyjaciele Przenajświętszej Krwi”. Wspólnota ta powstała spontanicznie przy ośrodkach rodzinnych sióstr i braci. Jej członkowie otrzymują formację szczególnie przez dni skupienia i rekolekcje. Odpowiedzialni obu wspólnot zakonnych są także odpowiedzialni za jej rozwój i apostołstwo. Biskup Feldkirch (Vorarlberg, Austria) erygował ten krąg przyjaciół 8.12.2009 zgodnie z prawem kościelnym i zatwierdził jego statuty (regułę życia).

Reguła życia „Przyjaciół Przenajświętszej Krwi” składa się z dwóch części. Pierwsza część określa zadania i strukturę tego kręgu przyjaciół. Ponieważ jednak ta wspólnota jest jeszcze bardzo młoda, świadomie zrezygnowano z tworzenia na zapas wielu przepisów, które mogłyby więcej zaszkodzić niż pomóc. Rozwiązanie powstających problemów przez odpowiednie regulaminy jest zadaniem i kompetencją odpowiedzialnych ASS i FSS.

W części B opisany jest charyzmat i duchowość wspólnoty. Jest ona podsumowaniem bogatego doświadczenia „Dzieła Krwi Chrystusa” (Częstochowa) oraz „Dzieła Świętej Rodziny od Krwi Chrystusa” (Rawa Mazowiecka).

Aufhausen, 9 grudnia 2009
O. Winfried Wermter FSS

A. ZADANIA I STRUKTURA

1. „**Przyjaciele Przenajświętszej Krwi**” (CSS) są katolicką wspólnotą, która wspiera apostołstwo „Służebnic Przenajświętszej Krwi” (ASS) oraz „Braci Przenajświętszej Krwi” (FSS).

2. Ordynariusz diecezji Feldkirch, ks. bp dr Elmar Fischer zaaprobował i potwierdził tę wspólnotę w dn. 8 grudnia 2009.

3. Do wspólnoty CSS mogą należeć **osoby świeckie, kapłani** oraz – za zgodą swoich przełożonych – także **osoby zakonne**. Udział i formacja dzieci i młodzieży jest opisana w odrębnych regulaminach (por. p. A 7).

4. Istnieją **dwie formy przynależności** do wspólnoty CSS:

- a) członkowie wspierający oraz
- b) członkowie zaangażowani.

5. Wspólnotę można **wspierać** duchowo albo materialnie, regularnie lub sporadycznie. Jest to w pełni dobrowolne, chociaż jest zalecana pewna regularność, a szczególnie codzienna modlitwa ku czci Krwi Chrystusa.

6. **Członkowie zaangażowani** biorą udział w duchowości FSS i ASS, o ile pozwalają na to obowiązki stanu. Pozostają oni w swoim środowisku (rodzina, zawód, parafia...); o ile możliwe, biorą jednak udział w rekolekcjach i dniach skupienia duchowej rodziny i zawsze cenią pobyt w ośrodkach rodzinnych.

7. **Kierownictwo** we wspólnocie CSS pełnią wspólnie wyżsi przełożeni FSS i ASS, osobiście albo przez delegatów. Tam, gdzie jest to możliwe i sensowne, na wszystkich poziomach (lokalnym, regionalnym jak też ogólnokościelnym) powinna być utworzona „rada rodziny”, która reguluje sprawy duchowe, wspólnotowe, apostołskie i ekonomiczne wspólnoty przez odpowiednie regulaminy (por. B 39-42).

9. „**Rada rodziny**” (por. B 39) jest możliwa wtedy, gdy poza obydwoma przedstawicielami wspólnot zakonnych („ojciec” i „matka”) w zarządzie mogą też brać udział mianowani albo wybrani przedstawiciele ze Wspólnoty („brat” i „siostra”). Sposób mianowania lub wyborów przedstawicieli świeckich w „radzie rodziny” są określone w regulaminach zatwierdzonych przez przełożonych FSS i ASS.

B. DUCHOWOŚĆ

I. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO MIŁOŚCI

II. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO POKORY

III. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO MISJI

IV. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO FORMACJI

V. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO SŁUŻBY

I. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO MIŁOŚCI

1. Droga duchowa

BÓG JEST MIŁOŚCIĄ (1 J 4, 16). ON pragnie wszystkich i wszystko pojednać ze sobą w Jezusie Chrystusie, który wprowadził pokój przez Krew Jego Krzyża (Kol 1, 20).

Przez nasze życie w Duchu Świętym chcemy na wzór Świętej Rodziny z Nazaretu oraz rodziny Jezusa w drodze do Jeruzalem w duchu zadośćuczynienia być znakiem wdzięczności i uwielbienia przez stałe ćwiczenie i pogłębienie miłości, pokory i wierności w służbie ewangelizacji.

Niech nasze szczerze staranie się o osobiste i wspólnotowe uświęcenie będzie prawdziwym darem i pociechą dla Boga, który jest Ojcem wszystkich!

2. Zaufanie Bogu – modlitwa

Ufamy Bogu we wszystkim i w każdej sytuacji uciekamy się do Niego. Dlatego modlitwa jest naszym głównym zadaniem, podstawą życia, oddechem duszy i sercem każdej pracy i odpoczynku.

3. Otwartość na Ducha Świętego

Czujnym sercem czerpiemy codziennie ze źródła Słowa Bożego, aby pod kierownictwem przełożonych Kościoła sam Duch Święty mógł wypełnić serce każdej siostry i każdego brata oraz całej wspólnoty i nimi kierować (por. Rz 8, 14n).

Cenimy dary łaski Bożej (por. Ga 5) oraz charyzmaty Ducha Świętego (por. 1Kor 12-14) w staraniu się o osobiste uświęcenie oraz w służbie ewangelizacji.

4. Eucharystia jako symbol powołania

Źródłem i szczytem każdego dnia jest uczestnictwo w Eucharystii. Z niej czerpiemy nowe siły i miłość, aby być żywymi członkami „Mistycznego Ciała”, a więc także „Krwią Chrystusa” dla całego Kościoła. Ta sakramentalna rzeczywistość wyjaśnia obrazowo nasze powołanie w służbie dla wszystkich. Przy tym podkreślamy szczególnie *radosną ofiarność*, a także miłość *bez granic*, również w skromnych i ukrytych pracach.

5. Krew Chrystusa – źródło życia i zmartwychwstania

W szczególny sposób czcimy Krew Chrystusa – nie tylko przez nabożeństwa, ale przede wszystkim przez szukanie i wypełnianie Woli Bożej. Przy tym jesteśmy świadomi, że jesteśmy *bratem, siostrą i matką* Chrystusa, jeżeli wypełniamy Wolę Bożą (Mk 3, 35).

Przez Krew swego Krzyża Pan Jezus dał nam właściwą miarę miłości, która pozwala nam brać udział w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. W naszym życiu osobistym, wspólnotowym i apostołskim doświadczamy ochrony i mocy Boskiej Krwi Chrystusa, która w każdej nowej sytuacji prowadzi nas duchowo od straty do znalezienia, od przegranej do zwycięstwa. Każde cierpienie, każdy brak, a nawet błąd może w tajemnicy wiary prowadzić do głębokiego udziału w zbawczej mocy Krwi Zbawiciela.

Chcemy coraz bardziej świadomie żyć według duchowości Krwi Chrystusa i szerzyć ją w Kościele. Przy tym angażujemy się w służbie pojednania, uzdrowienia i uwolnienia (por. 2 Kor 5, 11-21; Łk 9, 1-6; Ef 6, 10-20).

6. Nawrócenie – pokuta – pojednanie

Nasza jedność z Panem Bogiem wymaga na tym świecie stałego nawracania się. W gotowości do nieskończonego przebaczenia pomiędzy nami (por. Mt 5, 23; 18, 21-22) zachęcamy wszystkich do zaufania „Zdrojowi Miłosierdzia”. Z wdzięcznością przyjmujemy regularnie sakrament pokuty i pojednania oraz prosimy o kierownictwo duchowe w ramach naszej duchowości. Praktykujemy modlitwę wstawienniczą także pomiędzy sobą.

7. Dzieciątko Jezus – duchowe dziecięctwo

Otwieramy się na ducha Bożego dziecięctwa, aby już na tej ziemi brać udział w Królestwie Bożym: *Kto nie przyjmie Królestwa Bożego jak dziecko, ten nie wejdzie do niego* (Mk 10, 15).

Dlatego staramy się żyć w obecnej chwili w pełni według Woli Bożej. Mimo że nie zawsze nam się to udaje, nigdy nie rezygnujemy. Nie koncentrujemy się na własnych błędach, ale podarowujemy Jezusowi nasze szybkie powroty do Jego Miłości w dziecięcym oddaniu. Często pomaga nam w tym pełne wdzięczności stwierdzenie: *KREW CHRYSYTA JEST MOCNIEJSZA!*

8. Maryja – duchowe macierzyństwo

Z wdzięcznością i miłością czcimy Matkę Bożą szczególnie w tajemnicy Jej „Niepokalanego Serca”, jako „Matkę i Królową Przenajdroższej Krwi” oraz jako „Pocieszycielkę strapionych”. Służyć Maryi w dzisiejszym świecie i uczynić Jej obecność doświadczalną jest dla nas honorem i radością, która napełnia nas siłą. W ten sposób pragniemy coraz bardziej brać udział w Jej duchowym macierzyństwie i stać się, obrazowo mówiąc, „żywym kielichem”, zawsze czystym i otwartym dla Woli Bożej, wypełnionym pod Krzyżem Krwią Zbawiciela i ofiarowanym dla jedności Ludu Bożego.

Razem z Maryją pragniemy patrzeć na Jezusa w drugim człowieku i przyczyniać się do tego, aby na tym świecie w ogóle, ale szczególnie w różnych instytucjach Kościoła rozszerzał się autentyczny duch rodzinny.

9. Święty Józef – duchowe ojcostwo

Dziękujemy świętemu Józefowi za troskę o Jezusa i Maryję oraz o cały Kościół dzisiaj. Tak jak on chcemy być zawsze na nowo gotowi dla Pana Boga rezygnować z własnych planów, praktykować sprawiedliwość przez miłosierdzie, ochraniać i wspierać słabych i zagrożonych (por. Mt 1, 18-24). Pragniemy brać udział w jego duchowym ojcostwie, naśladować jego wewnętrzny pokój, „świętą obojętność”, dyspozycyjność, wierność wobec Woli Bożej i szlachetność. Niech Cieśla z Nazaretu pomaga nam szanować i sumiennie wykonywać każdą pracę, by w ten sposób oddać cześć Bogu.

10. Charyzmat rodzinny

Widzimy nasz szczególny dar i zadanie w staraniu o wzajemne uzupełnianie się maryjnego i matczynego powołania kobiet oraz braterskiej i ojcowskiej służby mężczyźn, aby w ten sposób w duchu Świętej Rodziny starania Kościoła o szerzenie Ewangelii zyskały nową płodność i piękno.

11. Patronowie wspólnoty

Nasza duchowa rodzina żyje i działa pod szczególnym patronatem Świętej Rodziny. Dodatkowo czcimy pięciu patronów:

- Św. Katarzynę ze Sieny, która pomaga nam widzieć cały świat w tajemnicy Krwi Chrystusa,
- Św. Kaspra del Bufalo, który napełnia nas misyjną gorliwością w znaku Krwi Chrystusa,
- Św. Teresę od Dzieciątka Jezus, która wskazuje nam „małą drogę”,
- Św. Ojca Pio, który pomaga nam przelewać także naszą krew na zadośćuczynienie za grzechy całego świata,
- Jana Pawła II, który napełnia nas miłością do Maryi, Matki Kościoła i wspiera w walce ze złymi duchami.

II. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO POKORY

12. Prawda i autentyczność

Pamiętając o tym, że Jezus sam jest Prawdą (J 14, 6), otwieramy się na pełną prawdę o sobie. Pomaga nam w tym upomnienie braterskie (Mt 18, 15-20), rozmowa duchowa i „godzina prawdy”. Chcemy nie tylko przebaczyć innym, ale też samemu sobie, abyśmy w wewnętrznej wolności i pokorze stali się zdolni przyjąć pełnię łaski Bożej oraz służyć innym wewnątrz Wspólnoty i poza nią.

Aby „godzina prawdy” była budująca i owocna, już od początku pomiędzy uczestnikami musi jednak istnieć pewna jedność. Odpowiedzialny uważa na to, aby wszystko było mówione w duchu miłości, bez przesad albo rozliczania się pomiędzy sobą i też bez usprawiedliwiania się. Ważne jest, aby mówić nie tylko o tym, co jest trudne lub złe, ale przede wszystkim podkreślać to, co jest dobre i za co jesteśmy wdzięczni.

13. Wolność wewnętrzna – zdrowie

Szanujemy zdrowie jako szczególny dar Boży. Zwłaszcza na początku formacji ważne jest, aby przyjąć pokornie troskę Wspólnoty o uleczenie braków i zranień, czy to jeśli chodzi o zdrowie ciała, czy też duszy lub ducha. Jesteśmy wewnętrznie zdrowi, jeżeli świadomie akceptujemy też nasze ograniczenia, braki i cierpienia, których nie da się zmienić, jako „powołanie” do udziału w zbawczym cierpieniu Chrystusa. Troszczymy się o zdrowie własne i o zdrowie siostr i braci, unikając przy tym zaniedbań i przesad. Jesteśmy wewnętrznie wolni i żyjemy w pełni, jeżeli już naprzód akceptujemy naszą śmierć – w każdej chwili i w każdej formie – tak jak zrządzi Opatrzność Boża.

14. W duchu rad ewangelicznych

W duchu Ewangelii pragniemy uczestniczyć z miłości w szczególny sposób w zbawczej ofierze Krzyża Chrystusa. W ten sposób pragniemy oddać Ojcu Niebieskiemu zadośćuczynienie i chwałę i zarazem wypełnić naszą misję nadprzyrodzoną radością i mocą.

15. Rodzina przez wiarę

Naszą duchową rodzinę łączy nie sympatia lub przyjaźń, ale naszym wspólnym ideałem jest wspólna misja oraz miłość do Kościoła.

Staramy się współpracować we właściwym partnerstwie. Szanujemy samodzielność i charyzmat każdej gałęzi w naszej duchowej rodzinie przez to, że różne zdania i metody staramy się uzgodnić w duchu prawdziwego dialogu.

16. Czystość serca

Niech miłość do Chrystusa daje nam bliskość i dystans do każdego człowieka, abyśmy byli coraz bardziej zdolni do uczestnictwa w duchowym macierzyństwie lub ojcostwie.

Wyrzeczenie się wszystkiego, co niepotrzebnie obciąża lub naraża na niebezpieczeństwo czystość myśli i serca, niech nas uzdalnia do coraz bardziej autentycznej miłości do wszystkich ludzi. Modlimy się regularnie o dar czystości i o szczególną ochronę całej Świętej Rodziny.

W przyjacielskiej otwartości na innych nie szukamy kontaktów towarzyskich czy też przyjaźni z poszczególnymi osobami. Staramy się raczej z łaską Bożą o jedność pomiędzy wszystkimi ludźmi.

17. Duch ubóstwa – pomoc wzajemna

Aby działać we wzajemnej miłości, każda siostra i każdy brat z naszej duchowej rodziny akceptuje najpierw samego siebie ze wszystkimi darami i ograniczeniami. Zarówno własne dary, jak i pewne braki, ciężary i talenty, różnice wieku i charakteru... są we wspólnocie okazją do jeszcze większej jedności lub owocnej misji. Wymaga ona nie tylko udzielenia pomocy innym. W duchu ubóstwa trzeba też być gotowym, aby przyjąć pomocy od innych.

18. Wewnętrzna wolność – bogactwo w Bogu

Aby być w pełni wolnymi dla Boga i dla apostołstwa, chcemy unikać każdego przywiązania do sposobu myślenia, metod, pewnych osób lub rzeczy i nic nie nazywać swoim (por. Dz 2, 44). To duchowe jak i materialne ubóstwo prawdziwie ubogaca nas i czyni nas zdolnymi do większej miłości do Boga, do biednych i cierpiących. W nich chcemy przede wszystkim widzieć Jezusa i służyć Mu.

19. Wola Boża – posłuszeństwo

Aby żyć w pełni w Bogu i przyczyniać się jak najbardziej do budowania Królestwa Bożego, pragniemy we wszystkim wypełniać Wolę Bożą. Dlatego staramy się nieustannie słuchać głosu Ducha Świętego we własnym sercu. Często prosimy zaufane osoby o radę i upomnienie. Jesteśmy wdzięczni naszym przełożonym i wszystkim innym ludziom, którzy pomagają nam w szukaniu i wypełnianiu Woli Bożej.

20. Godność pracy

Praca nie jest dla nas złem koniecznym, ale jedną z wielu okazji, aby wypełnić wolę i pragnienia Pana Boga. Ze względu na rozwój własnej osobowości i wspólną misję każdy rodzaj pracy ma swoją godność i wartość. Jeżeli daje nam ona satysfakcję i radość – dziękujemy za to Panu Bogu. Jeżeli jednak jest ona ciężarem i szczególnym udziałem w Krzyżu Jezusa Chrystusa, to jesteśmy podwójnie wdzięczni.

Wierność, punktualność, wytrwałość, sumienność, współpraca w jedności i podobne wartości związane z pracą są wspaniałą możliwością pogłębienia życia duchowego i wspierania dojrzewania chrześcijańskiego.

21. Samotność i cierpienie

Cenimy nie tylko wspólnotę, ale też samotność. Zaprasza nas ona wciąż na nowo do tego, aby pogłębiać osobistą jedność z Panem Bogiem. Jesteśmy też gotowi mocą Krwi Chrystusa przyjąć na siebie każdą bolesną samotność, spowodowaną brakiem wyrozumiałości, dialogu, cierpliwości, wdzięczności albo uznania itp. Takie próby, kryzysy i pokusy mogą oczyszczać i umacniać nasze powołanie. Klucz do kontemplacji – to Krew Ukrzyżowanego, a wspólnota – to czyściec!

22. Pakt miłosierdzia

Jezus wzywa nas w Kazaniu na Górze do tego, abyśmy byli doskonali jak Ojciec Niebieski, który daje słońce i deszcz wszystkim, dobrym i złym (por. Mt 5, 45). Także my chcemy niezależnie od postępowania innych ludzi podarować wszystkim słońce uśmiechu i deszcz gotowości do pomocy. Wymaga to nieskończonego miłosierdzia, które możemy znaleźć tylko w jedności z Bogiem. Aby ciągle na nowo sobie o tym przypominać, zawieramy (w małych grupach) „pakt miłosierdzia”. Oznacza on coś podobnego jak czek In blanco, który podpisujemy i dajemy innym: obojętnie jaką ktoś wpisze „kwotę” (przez swoje trudne postępowanie) – wypłacimy należność przez przebaczenie i gotowość do pojednania – jak miłosierny Ojciec z Ewangelii (Łk 15, 11-31).

III. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO MISJI

23. Świadeństwo wiary

Najważniejsze nasze świadeństwo wiary to osobisty pokój serca i radość pochodząca z nadprzyrodzonej nadziei (por. 1P 3, 15) oraz wzajemna miłość w jedności Chrystusa (por. J 17, 21). Również nasz prosty, ale harmonijny styl życia i mieszkania oraz ubioru biorą udział w głoszeniu Ewangelii.

24. Jedność i apostołstwo

W Wieczerniku Pan Jezus dał Apostołom i nam wszystkim „nowe przykazanie” wzajemnej miłości (por. J 15, 12-17) i modlił się o naszą jedność, „aby świat uwierzył” (J 17, 21). Dlatego w dążeniu do doskonałej i wzajemnej miłości, która prowadzi do jedności na wzór Trójcy Przenajświętszej, widzimy źródło i cel nie tylko naszego życia wspólnotowego, ale także apostołskiego. Często używamy pomiędzy sobą stwierdzenia, które jest także naszym doświadczeniem: *WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO JEDNOŚCI*.

25. Słowo Życia

Bierzemy udział w głoszeniu Słowa Bożego przede wszystkim poprzez świadeństwo własnego życia. Przy tym cenimy szczególnie praktykę życia wybranym fragmentem Pisma Świętego. Krew Chrystusa jest dla nas podstawowym „Słowem Życia” i podsumowaniem całej Dobrej Nowiny.

26. Radosna ofiarność

Aby być prawdziwym misjonarzem, trzeba trwać w tajemnicy nadprzyrodzonej radości. Nie da się przekonać innych i wzbudzić wiary w Pana Boga przez sztuczny uśmiech i wyćwiczone gesty. Kto w duchu wiary przyjmuje cierpienie jako dar i zadanie podarowane przez Boga – pochodzące od wewnątrz lub z zewnątrz, spowodowane przez własne błędy czy słabości innych albo po prostu przez brak zdrowia, pogodę itp. – kto zanurza wszystkie te przeciwności i cierpienia we Krwi Chrystusa, doświadcza w swoim sercu szczęścia, którego świat nie może dać.

Łzy, które były znakiem bólu, stają się wyrazem radości. Serce zaczyna kochać – nie własnymi siłami, ale miłością Chrystusa. Taka radość jest niezależna od atmosfery, którą stwarzają inni lub od powodzenia w sensie ludzkim. Przeżywając samotność jak Maryja pod krzyżem, uczeń Chrystusa pogłębia jedność Chrystusa pomiędzy braćmi i siostrami i przyciąga wielu innych do światła Ewangelii.

27. Otwarte drzwi i serca – pierwsza pomoc

Wdzięczni za Miłosierdzie Boże, którego doświadczyliśmy sami, widzimy jedno z naszych szczególnych zadań w ratowaniu ludzi, którzy się zagubili. Pragniemy szanować i dać szansę tym, których nikt nie lubi. Niech dobroć i cierpliwość, którą czerpiemy z Serca Jezusa, wzbudzą w nich nową gotowość i radość życia!

28. Ośrodek Rodzinny Przenajświętszej Krwi

Jeżeli tylko jest to możliwe, wspieramy „Ośrodki Rodzinne Przenajświętszej Krwi”, w których w braterskiej jedności różne charyzmaty wspólnot (FSS – ASS – CSS) służą duszpasterstwu i formacji chrześcijańskiej.

Według możliwości miejsca i personelu dzieci, młodzież, a także dorośli mogą przez krótszy lub dłuższy czas, w pełni lub częściowo brać udział w życiu naszej duchowej rodziny, aby umacniać wiarę i przezwyciężyć problemy życiowe. Osiągnięciu tego celu służy przede wszystkim wspólna modlitwa i praca, ale też prowadzenie dni skupienia, rekolekcji i podobnych ćwiczeń duchowych, bądź w Ośrodku Rodzinnym, bądź w innych instytucjach lub parafiach.

29. W chorobie i cierpieniu

Jesteśmy gotowi przyjąć każdą „niespodziankę”, tzn. każde nowe nieprzewidziane zadanie misyjne. Może to być także choroba. Mówimy wtedy zazwyczaj, że dana osoba „trzyma kasę”, ponieważ przez swoje cierpienie „płaci” za działanie misyjne innych. Cierpienie ofiarowane z miłości jest najmocniejszą modlitwą. Staramy się o to, aby nie stracić żadnej kropli Krwi Przenajdroższej, która w tajemniczy sposób jest obecna w każdym cierpieniu.

Naszyc chorych jednak kochamy ze szczególną wrażliwością. W ramach możliwości staramy się o ulgę fizyczną i duchową.

Nie ten jest największym misjonarzem, kto najwięcej mówi lub podróżuje, ale ten, kto najwięcej kocha!

30. Gościnność jako apostołstwo

Nasze mieszkania powinny być dla wszystkich ludzi jak otwarte Serce Jezusa. Gościnność jest okazją, aby służyć samemu Chrystusowi w różnych osobach. Z drugiej strony każdy, komu pomagamy w duchu radosnej

ofiarności, jest także dla nas ubogaceniem. Czasami jednak podarowujemy innym najwięcej akurat wtedy, gdy prosimy kogoś o pomoc lub współpracę. Nieraz trzeba nawet czegoś wymagać. Także Jezus wymagał bardzo dużo od innych – także od swojej Matki.

Najcenniejszy dar dla naszych gości – to obecność Jezusa pomiędzy nami.

31. Podczas podróży

Podróżujemy stosunkowo często, ale nie z ciekawości albo w celach turystycznych. Celem naszych podróży jest przede wszystkim głoszenie Słowa Bożego w tajemnicy Krwi Chrystusa. Raz czeka na nas „zagubiona owieczka”, innym razem większa grupa ludzi, jak „owce bez pasterza”. Pamiętamy o tym, że chcemy dawać ludziom nie siebie, ale samego Boga. Staramy się szukać we wszystkich osobach i sytuacjach samego Chrystusa i to jako Ukrzyżowanego (Ga 5, 24).

32. Prostota i elastyczność

Uwielbiamy Boga, który ukazuje się w pięknie przyrody oraz pomnikach kultury, ale nie tracimy czasu na szczególne szukanie tego. Styl naszych podróży jest prosty. O ile to możliwe, unikamy niepotrzebnych wydatków. Trudności, zmęczenie, nieprzyjemności obcych zwyczajów i częste zmiany znosimy w duchu pokuty i ascezy. Dopasujemy się do wszystkich warunków „do granic grzechu”. Każde spotkanie z ludźmi w podróży jest szczególną okazją do misji.

Wspólne podróżowanie chroni nas przed różnymi pokusami i daje okazję do dłuższych rozmów i wspólnych modlitw. W kościołach, które widzimy w pobliżu lub w oddali, pozdrawiamy Jezusa w tabernakulum.

33. Koniec i początek

Ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć, jak wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują (1Kor 2, 9).

Z radością i stałą gotowością oczekujemy na ostatnią Bożą „niespodziankę” – pójście do domu Ojca. To spotkanie z Nim, które jest naszym końcem i zarazem początkiem, celem i ideałem całego naszego życia, daje nam przede wszystkim powód do wdzięczności i uwielbienia. Nadprzyrodzona radość z wiary niech przewycięża smutek pożegnania! Wierzmy, że Pan Bóg chce dać nam o wiele więcej niż nam zabiera. Rozłączając nas zewnątrz na pewien czas z naszymi bliskimi, jednoczy nas z nimi jeszcze bardziej w samym sobie.

Także pogrzeb jest okazją do misji przez prostotę, radość i jedność w duchowej rodzinie, spotykającej się, aby uwielbiać Boga, który „wielkie rzeczy uczynił” naszemu bratu/naszej siostrze.

IV. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO FORMACJI

34. Stać się podobnym do Chrystusa

Jesteśmy powołani do szczególnego udziału w misji Chrystusa na tym świecie. Dlatego czerpiemy natchnienie z tajemnicy Krwi Chrystusa, aby świadomie żyć z tego źródła. W naszej ludzkiej, chrześcijańskiej, wspólnotowej i apostołskiej formacji staramy się o to, aby stawać się coraz bardziej podobnymi do Chrystusa i brać udział w Jego świętości.

35. Formacja stała

Staramy się przez całe życie o formację, i to nie tylko indywidualnie, ale również wspólnotowo. Przy tym szukamy bardziej mądrości niż wiedzy. Dlatego unikamy nadmiernej i zbędnej informacji. Ludzie, którzy w naszym Ośrodku Rodzinnym szukają utraconej równowagi, pokoju serca, orientacji na przyszłość lub sensu życia, ludzie szukający świadomie lub nieświadomie Boga potrzebują rady, która znajduje się nie tyle w bibliotekach, ile w milczeniu, adoracji i przede wszystkim w szkole Ukrzyżowanego.

36. Formacja do współpracy

Formacja do współpracy opiera się na wspólnym ideale, który przyjęliśmy przez nasze powołanie, wybierając go świadomie przez wstąpienie do wspólnoty. Im bardziej każdy jest zakorzeniony w Bogu, tym bardziej jesteśmy też w stanie razem żyć w jedności. Formacja do wspólnotowego apostołatu umacnia w nas zdolność, aby codziennie odnawiać pomiędzy nami jedność poprzez miłosierdzie i przebaczenie i budować wspólnotę także tam, gdzie Opatrzność Boga nas prowadzi.

37. Formacja do apostołstwa

Formacja do apostołstwa kieruje nas ku wielkoduszności Chrystusa, który modlił się: *Za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie* (J 17, 19). Aby razem ze św. Pawłem stać się „wszystkim dla wszystkich” (1Kor 9, 22), chcemy uczyć się stworzenia jedności „do granic grzechu” z tymi, których pragniemy prowadzić do wiary (por. 2Kor 5, 21).

Dlatego ważne jest wychowanie do prostego stylu życia. Trzeba stać się zdolnym do dopasowania się do różnych warunków życia oraz do łączenia aktywności zewnętrznej z głębokim życiem duchowym wewnątrz.

38. Szacunek dla powołania

Ochroniamy powołanie jako wielki dar Boży, którego nigdy nie chcemy stracić z własnej winy. Jeżeli przeżywamy wątpliwości co do autentyczności powołania, nie rezygnujemy pochopnie pod wpływem kryzysu. Jeżeli jednak po sumiennym rozeznaniu okazuje się, że jakaś siostra lub brat ma inne powołanie, to trzeba tę nową wolę Bożą przyjąć z męstwem, a nawet z pewną radością.

V. WSZYSTKO JEST OKAZJĄ DO SŁUŻBY

39. Rada rodziny

Poszczególne centra rodzinne, jak też inne formy działania i zaangażowania misyjnego FSS i ASS są o ile to możliwe prowadzone przez „radę rodziny”. Składa się ona z przedstawicieli wspólnot braci i sióstr oraz mężczyzn i kobiet z CSS. Ich zadania są symbolicznie przedstawione przez cztery różne role rodziny naturalnej (por. Reguła życia CSS B, 8):

a) Rolę „ojca” przyjmuje zazwyczaj przełożony wspólnoty braci albo mianowany przez niego przedstawiciel. Jako kapłan reprezentuje przede wszystkim charyzmat kierownictwa, głoszenia Słowa Bożego i udzielania sakramentów.

b) Rolę „matki” przyjmuje z reguły przełożona wspólnoty sióstr albo mianowana przez nią przedstawicielka. Szczególnie przez kobietą intuicją służy ona rozwojowi i umocnieniu życia wiarą w rodzinie duchowej i apostołstwie.

c) Rolę „brata” przyjmuje o ile to możliwe wybrany lub mianowany przedstawiciel z kręgu z kręgu członków zaangażowanych CSS. Uzupełniając służbę ojcowską, troszczy się on także o sprawy organizacyjne wspólnego apostołstwa.

d) Rolę „siostry” przyjmuje o ile to możliwe wybrana lub mianowana przedstawicielka z kręgu członków zaangażowanych CSS. Wspiera ona służbę „matki” przez to wszystko, co umacnia, uzdrawia i upiększa życie i otoczenie.

40. Charyzmat odpowiedzialnych

Siostry i bracia uznają szczególną obecność Ducha Świętego w tych, którzy zostali wybrani, aby kierować wspólnotą (por. Łk 10, 16). Czasami może to znaczyć, że poszczególne siostry lub bracia muszą zrezygnować z własnej woli dla jedności we wspólnocie. Odpowiedzialni ze swojej strony muszą być zawsze świadomi, że zostali powołani przez Ducha Świętego, aby raczej służyć, niż aby im służyli. Aby ich służba była wierna Ewangelii, musi się odznaczać pokorą, prostotą i życzliwością.

41. Styl kierownictwa

Główne zadanie odpowiedzialnych polega na pogłębianiu jedności wspólnoty poprzez przykład, radę, upomnienie oraz – o ile to potrzebne – przez bezpośredni nakaz, aby siostry i bracia zachowywali wiernie ideały, zasady i reguły Wspólnoty. Odpowiedzialni starają się łączyć cierpliwość w słuchaniu i gotowość do dialogu z odwagą do decyzji.

Często proszą oni siostry i braci o zdanie i radę w różnych sprawach i używają raczej zachęty niż polecenia, propozycji zamiast rozkazu.

42. Współodpowiedzialność wszystkich

Służba i odpowiedzialność we wspólnocie nie ogranicza się tylko do tych, którym powierzono zadanie przełożonych. Każda siostra i każdy brat powinien mieć odwagę do inicjatywy, jeżeli chodzi o dobro wspólnoty. Nikt nie jest za stary ani zbyt chory, by się nawrócić i dać swój wkład, by ofiarować choć kropelkę krwi z własnego serca razem z Krwią Chrystusa dla odnowienia i ratowania swoich bliźnich, Kościoła i całego świata.